

Αθήνα, 7 Δεκεμβρίου 2023

ΕΡΩΤΗΣΗ

Προς τον Υπουργό Υγείας

Θέμα: «Η τραγική εικόνα κατάρρευσης του Αντικαρκινικού Νοσοκομείου Θεσσαλονίκης “Θεαγένειο” και τα φαινόμενα πελατειασμού στην κατάληψη θέσεων ευθύνης αντανακλούν την απαράδεκτη κατάσταση του Ε.Σ.Υ.»

Το Αντικαρκινικό Νοσοκομείο Θεσσαλονίκης «Θεαγένειο» είναι ως εκ του ρόλου και της αποστολής του μια πολύ σημαντική δευτεροβάθμια δομή του ΕΣΥ για την περιφερειακή ενότητα Θεσσαλονίκης αλλά και ευρύτερα για όλη τη Μακεδονία και Θράκη. Εκτός από τη δεδομένη ιστορική αξία του -το νοσοκομείο υπάρχει και λειτουργεί από τον 17^ο αιώνα μ.Χ.-, το «Θεαγένειο» συνιστά πυλώνα του δημόσιου συστήματος Υγείας, καλύπτοντας τις υγειονομικές ανάγκες μια μεγάλης περιοχής ουσιαστικής ευθύνης και ενεργεί ως κέντρο θεραπευτικής, εκπαιδευτικής και κοινωνικής αριστείας και ανταποδοτικότητας.

Εντούτοις, η σημερινή του κατάσταση, όπως περιγράφεται από τους εργαζόμενους στο νοσοκομείο, μαρτυρά μια άνευ προηγουμένου κατάρπτωση, στα όρια της αδυναμίας λειτουργίας του και μια λειτουργία στοιχειώδους ικανοποίησης των απολύτως απαραίτητων αναγκών υγείας.

Συγκεκριμένα, και σταχυολογώντας μόνο τα κεντρικά προβλήματα που αντιμετωπίζει σήμερα το εν λόγω νοσοκομείο: οι υποστηρικτικές υπηρεσίες όπως η σίτιση, η καθαριότητα και η φύλαξη έχουν εξωποριστεί σε ιδιωτικές εταιρίες εδώ και πολλά χρόνια, αλλά πλέον «θύμα» του «outsourcing» έχουν πέσει και υπηρεσίες που ανήκουν στον σκληρό πυρήνα ενός νοσοκομείου ως δευτεροβάθμιας δομής παροχής υπηρεσιών υγείας, όπως η τεχνική υπηρεσία και η επιστάσια, το αρχείο, το τηλεφωνικό κέντρο και η μεταφορά των ασθενών. Και αν οι υπηρεσίες αυτές για κάποιους, αλλά κατά τη γνώμη μας λανθασμένα, μπορούν ενδεχομένως να γίνουν αντικείμενο ευρείας συζήτησης για το αν όντως εντάσσονται στην

έννοια της αποστολής ενός δημόσιου νοσοκομείου, η λειτουργία του παθολογοανατομικού τμήματος αναντίρρητα ανήκουν στον πιο σκληρό πυρήνα. Κι όμως, εσχάτως και εξαιτίας της υποστελέχωσης του τμήματος, πολλά δείγματα και παρασκευάσματα δίδονται προς ανάλυση σε ιδιωτικά εργαστήρια, με συνέπεια τη δαπάνη οικονομικών πόρων που οπωσδήποτε θα εξοικονομούνταν αν το νοσοκομείο είχε προσλάβει το αναγκαίο ιατρικό και παραϊατρικό προσωπικό, αφού ως γνωστόν, το outsourcing κοστίζει περισσότερο από την επιλογή των εσωτερικών πόρων και οι προσφερόμενες υπηρεσίες υπολείπονται σε ποιότητα από αυτές που θα παρείχε το μόνιμο προσωπικό.

Το 25% περίπου των οργανικών θέσεων που προβλέπονται στο οργανόγραμμα του νοσοκομείου παραμένουν κενές, οι προσλήψεις ιατρικού προσωπικού που έγιναν είναι ελάχιστες σε σχέση με τις ελλείψεις, και μάλιστα δεν επαρκούν ούτε για την αναπλήρωση των συνταξιοδοτηθέντων εργαζομένων, η δε προκήρυξη για πρόσληψη νοσηλευτικού προσωπικού όχι μόνο δεν ενίσχυσε την αντίστοιχη διεύθυνση, αλλά οδήγησε σε φυγή νοσηλευτών και νοσηλευτριών. Σαν να μην έφταναν όλα τα παραπάνω, όλες οι προσλήψεις αφορούν σε επικουρικό προσωπικό, δηλαδή συμβασιούχους, όταν η ίδια η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας αναγνωρίζουν ότι η υποστελέχωση των δημόσιων συστημάτων υγείας αντιμετωπίζεται μόνο με την πρόσληψη επαρκούς μόνιμου προσωπικού. Είναι ποτέ, λοιπόν, δυνατόν το 30% των επαγγελματιών υγείας ενός δημόσιου νοσοκομείου να είναι συμβασιούχοι, δηλαδή ορισμένου χρόνου; Αυτό αναιρεί την ίδια την έννοια των ΙΔΟΧ. Κι όμως αυτό συμβαίνει σήμερα στο «Θεαγένειο».

Έτσι, το υπάρχον προσωπικό έχει πλέον υπερβεί το όριο της εργασιακής εξάντλησης, δεν έχει κίνητρα απόδοσης και μόνο ελατήριο στην καθημερινότητά του αποτελεί το φιλότιμο και η ενσυναίσθηση της κοινωνικής ευθύνης και υπεραξίας που παράγει η ενσυνείδητη άσκηση του λειτουργήματός του. Παραμένει όμως ο μεγάλος κίνδυνος για την ασφάλεια και την υγεία τόσο των ληπτών υπηρεσιών υγείας όσο και των εργαζομένων του νοσοκομείου, ακριβώς εξαιτίας της σωματικής, ψυχικής και ηθικής τους εξουθένωσης. Την ίδια στιγμή, οι εργαζόμενοι έχουν να λάβουν υπερωριακή αποζημίωση από τον Αύγουστο, οι δε αυξήσεις του νέου μισθολογίου είναι πενιχρές και εκλαμβάνονται (και είναι) ως εμπαιγμός της κυβέρνησης, ιδίως αν αναλογιστεί κανείς την ακραία ακρίβεια και τον υπέρογκο πληθωρισμό που ταλανίζει την ελληνική οικονομία εδώ και χρόνια.

Την ίδια στιγμή η λειτουργία της Μονάδας Ημερήσιας Νοσηλείας του εν λόγω νοσοκομείου υποσκάπτεται από την έλλειψη επαρκούς αριθμού αναισθησιολόγων. Η λύση που προτιμάει το Υπουργείο Υγείας σε αραστή σύμπνοια με τη διοίκηση του νοσοκομείου είναι η μετακίνηση προσωπικού, και εκτός της δομής του, καθώς και η αυταρχική αντίληψη του «εντέλλεσθε». Αλλά πλέον ούτε αυτές οι λύσεις είναι εφικτές αφού ο αριθμός των αναισθησιολόγων στο «Θεαγένειο» είναι απαγορευτικός.

Εξίσου τραγική είναι η κατάσταση της Μονάδας Εντατικής Θεραπείας, η οποία «λειτουργεί» με προσωπικό υπό το όριο ασφαλείας!

Το ανθρώπινο δυναμικό του εν λόγω νοσοκομείου δεν αρνείται, αδυνατεί.

Ως επιστέγασμα αυτής της άνευ προηγουμένου υποστελέχωσης και απαξίωσης του «Θεαγενείου» έρχεται η τακτική ανάθεσης προσωρινών προϊσταμένων με μόνο κριτήριο την ευμένεια της διοίκησης. Το κομματικό κράτος έχει επανακάμψει, ο πελατειασμός αποθεώνεται και η αντίληψη του κρατικού μηχανισμού ως λάφυρο της κυβέρνησης δίνει

βροντερό «παρών», υποχρεώνοντας τους εργαζομένους του νοσοκομείου σε κινητοποιήσεις και διαμαρτυρίες.

Επειδή η κατάσταση που επικρατεί στο «Θεαγένειο» δυστυχώς δεν είναι αρνητικό προνόμιο του συγκεκριμένου νοσοκομείου, αλλά χαρακτηρίζει ολόκληρο το ΕΣΥ, το οποίο απαξιώνεται μεθοδικά επιτρέποντας στον ιδιωτικό τομέα της υγείας να κυριαρχεί και να κυριεύει επιθετικά πια τις αρμοδιότητες που το ΕΣΥ αδυνατεί πια να επιτελεί

Επειδή το εν θέματι νοσοκομείο ως αντικαρκινικό απευθύνεται αδιακρίτως στον πληθυσμό ευθύνης του καταπολεμώντας τη μάστιγα των νεοπλασματικών νόσων και των συνεπειών τους.

Επειδή το υφιστάμενο ανθρώπινο δυναμικό του ΕΣΥ έχει υπερβεί τα όρια της εργασιακής εξάντλησης, κάτι που εγκυμονεί πολύ σοβαρούς κινδύνους για την ποιότητα των παρεχόμενων υπηρεσιών υγείας και την ασφάλεια των ασθενών αλλά και του ίδιου του ανθρώπινου δυναμικού του ΕΣΥ, κυρίως του ιατρικού και νοσηλευτικού. Το ανθρώπινο δυναμικό του ΕΣΥ παρά τις ανυπέρβλητες δυσκολίες που αντιμετωπίζει καθημερινά ανταποκρίνεται στο λειτούργημά του χάρις στο φιλότιμο και την ευσυνειδησία που επιδεικνύει.

Επειδή η καταβολή δεδουλευμένων υπερωριών εντός εύλογου χρόνου αποτελεί δικαίωμα όλων των εργαζομένων και υποχρέωση της εργοδοσίας

Επειδή η μετακίνηση ιατρικού προσωπικού από άλλες δομές του ΕΣΥ δεν επιλύει το πρόβλημα, αλλά κατ' ουσία το τροφοδοτεί επιτείνοντάς το. Η μοναδική λύση είναι η άμεση πρόσληψη μόνιμου ιατρικού προσωπικού σύμφωνα με τις κενές οργανικές θέσεις του νοσοκομείου και τις υγειονομικές ανάγκες κάθε περιοχής ευθύνης.

Επειδή η πελατειακές τακτικές αποδομούν τον δημόσιο τομέα και ευτελίζουν τον θεσμικό του ρόλο και τη συνταγματική του αποστολή, υποδουλώνοντάς τον στον μικροκομματικό βολонταρισμό

Ερωτάται ο κ. Υπουργός

- 1. Γιατί δεν έχει ήδη προβεί στις αναγκαίες και απαραίτητες προσλήψεις μόνιμου ιατρικού και μη προσωπικού βάσει του ισχύοντος οργανισμού του εν θέματι νοσοκομείου;**
- 2. Πότε σχεδιάζει να προκηρύξει την κάλυψη των κενών οργανικών θέσεων και με τι κίνητρα για τους ιατρούς;**
- 3. Πώς σχεδιάζει να ανακόψει τη μαζική αποχώρηση του ιατρικού προσωπικού από τα νοσοκομεία και το ΕΣΥ εν γένει, φαινόμενο που υποστηρίζεται από την κυβέρνηση στο βαθμό που ενεργητικά ή παθητικά μεροληπτεί υπέρ του ιδιωτικού τομέα υγείας, εξαιτίας της ιδεολογίας της σύμφωνα με την οποία η υγεία είναι καταναλωτικό και όχι δημόσιο αγαθό;**

4. Γιατί δεν εφαρμόζει τις εγκύκλιες οδηγίες που το ίδιο του το Υπουργείο εκδίδει σχετικά με την κάλυψη θέσεων ευθύνης;

Οι Ερωτώντες Βουλευτές

Παναγιωτόπουλος Ανδρέας

Αυλωνίτης Αλέξανδρος-Χρήστος

Βέττα Καλλιόπη

Γαβρήλος Γιώργος

Γιαννούλης Χρήστος

Ηλιόπουλος Όθων

Κασιμάτη Ειρήνη (Νίνα)

Κοντοτόλη Μαρίνα

Θρασκιά Ουρανία (Ράνια)

Μάλαμα Κυριακή

Μεϊκόπουλος Αλέξανδρος

Μπάρκας Κωνσταντίνος

Νοτοπούλου Αικατερίνη (Κατερίνα)

Ξανθόπουλος Θεόφιλος

Παππάς Πέτρος

Πολάκης Παύλος

Πούλου Παναγιού (Γιώτα)

Τζάκρη Θεοδώρα

Χρηστίδου Ραλλία